

DANMARK-FØROYAR 10. OKTOBER

At fóta sær er eins umráðandi og at leypa

Ítróttar Sosialurin var frá fyrstu tíð ímóti, at føroyska landsliðið fór upp í altjóða kappingar-fótbólt á so høgum støði sum EM og HM.

Úrslitið í Landskrona hevur givið eftirljóð um allan heim. Uttan so at øll úrslit Føroya her eftir vera rættilig stórtap (og tað verða tey neyvan), so hevur landsliðið við Landskrona-dystinum prógvað, at tað nýtist ikki at smokka heilt burturimillum í altjóða fótbólti.

Vit fara ikki aftaná at billa nøkrum inn, at úrslitið í Landskrona ikki kom óvart á okkum eins og á flestu onnur. Men útlitini fyri úrslit-unum var ongantið grundgeving okkara fyri ikki at fara upp í EM-kappingina.

Grundgevingar okkara vóru tvær. Fyrsta tann, at tað ikki átti at henda so eftir ráni, sum tað gjørdi, t.v.s. uttan allarminsta orðaskifti í teimum feløgum, ið mynda FSF. Í roynd og veru var tað so, at ein morgunin, tá feløgin vaknaðu til nýggjan dag, hevði FSF-leiðslan meldað tey og leikarar teirra til!

Hin grundgevingin var og er tann, at ungdoms-, landsliðs- og leiðslu-arbeiðið átti at mennast meira, áðrenn farið var undir so krevjandi tiltøk. Fer hetta landsliðið framhaldandi at fáa góð úrslit (m.a. tí at teir sum slóð-brótarar í óvanliga stóran mun virka sum ein sosial eind), fara so teir, ið taka við eftir hesar at fáa eins góð úrslit?

Í hesum viðfangi skutu vit upp, at doyurin varð lagdur á eitt miðvíst ungdómsarbeiði og at feløgum stóð í boði at fara upp í Europa Cup-kappingarnar, - alt meðan landsliðið varð ment og fekk seg roynt í smærri avbjóðingum.

Viðvíkjandi leiðslu-arbeiðnum eru vit eftirbátar so tað forslær; tað verða vit ikki minni nú, ið uppgáurnar eru vorðnar størri, binda vit ikki um heilan fingur. Sum dømi kann nevast, at ta vikuna, landsliðið var í Landskrona, var tað fullkomuliga ómøguligt at fáa fatur á nøkrum á FSF-skrivstovuni. Annað dømi: í sambandi við venjaraskeið í farna vikuskifti hevði FSF - í øllum landsdystarhurli-vasanum - gloymt at biða um ovara vøll í Havn. Teir komandi venjararnir í føroyskum elitu-fótbólti noyddust oman á niðara vøll, tí ovari var lovaður burtur til ein dyst millum Mjörkadal og Marínustöðina! Her má bót á borðið.

Skulu vit fara upp í altjóða fótbólt á høgum støði? Tann spurningurin hevur onga meining í dag, tí hann er svaraður. At stórt tal av leikarum her á landi - yngri sum eldri - eru vorðnir eggjaðir til at vinna sær eitt landsliðsplatss, - tað kann valla vera nakar ivi um. So mikið meira umráðandi er tað, at leiðslurnar - í feløgnum eins væl og í FSF - ikki koma hesa eggjan við einum jánkasligum leiðslu- og venjingararbeiði.

Eitt slíkt miðvíst arbeiði kann saktans skaffa okkum góða umtalu, góð úrslit og kanska hægri fiskapris við. Men er prísurin fyri eina landsliðs-succes tann, at tey, ið koma í feløginu til spæla fótbólt til stuttleika, ikki kenna seg væl komin og heima, so var landsliðs-arbeiðið betur ógjort. Tí er hon ikki bara sum at siga tað, - tann uppgávan, ið fyrri stendur: her skal gangast á tveimum beinum.

Higartil hava vit fingið success í altjóða landsliðs-fótbólti við at leypa út í tað við báðum beinum. Nú er so er eftir at fóta sær...

ówh

Stovan var um at bresta

- tá Torkil Nielsen ta minniligu kvøldarløtuna 12. september bankaði bóltin í eysturríkska netið til sigurs fyri Føroyar

Effektivasta psykoterapiin, heimurin nakrantíð hevur sæð, mundi vera omanfyri nevnda málið í Landskrona, tá Føroyar vunnu 1-0 á Eysturríki.

Teir 46.000 føroyingar-nir, ið valdu heldur at dvølja heima í stovuni framman fyri sjónvarpinum, enn at bakka okkara landslið upp á staðnum, vórðu allir sum ein við brestin loystir frá øllum sínum trupulleikum.

Føroyar vórðu at kalla endurløstar í einum taki. Eingin tosaði um uttan-landsskuld, gjalds- ella handilsjavnað ella nak-að annað tílíkt, ið heldur enn segði ger okkum ger-andisdagin so myrkan.

Fótbóltur og einki annað enn fótbóltur
Alt annað varð kveistrað

til viks. Bert fótbóltslands-liðið stóð eftir.

Ymist man hava verið frá einum til annan, hvussu fólk hava tikið tað, tá málið kom.

Men í flestu førum man hava verið gjørt nógv av.

Undirritaði fekk í hvussu er høvi at siggja, hvussu beinleiðis móstandarar av fótbólti og øllum, ið hevur við hann at gera, bráðliga elskaðu fótbólt, sum var einki annað til í hesi verð.

»Høvdu teir nú bara fingið eitt mál. Tað hevði verið so stuttligt.«

Og so bráðliga var tað har: Málið!

Fólk lupu úr sessi og fram á gólv at leika í.

Tað kundi ikki bera til!

Dávid og Goliat

Føroyar á odda móti einari so stórarí fótbóltsstjóð sum Eysturríki, ið so at siga al-

tið hevur verið fastur gestur í bæði EM- og HM-endaspølum.

Jú, hetta var søgan um Dávid og Goliat, sum hon hendi 12. september.

Enn einaferð var tað eisini Torkil Nielsen, ið átti heiðurin at skjóta okkum eitt avgerandi mál í kassan.

Bráðliga rann eisini fjöldini í hug, at tað var jú hann, ið eisini gjørdi mál-ið, tá Kanada mátti lúta fyri okkum í Gundadali.

Men fyrri tað vóru nervarnir ikki enn stillaðir. Og so vóru eisini bara 61 minuttir spældir.

Nú varð verri at skula sita og hyggja at restini í heilar 29 minuttir, tí hvat nú, um hin parturin fekk javnað út.

Heilt ótrúligt

Nei, nei, nei! Hetta var

bara heilt ótrúligt.

At slíkt bragd skuldi verða framt av okkara góðu landsliðsleikarum var ikki tað, tey flestu høvdu væntað at siggja, tá tey settust frammanfyri skerminum, sum ta fyrstu drúgvu lötuna var svartur.

Men SEV-brekið varð brátt gloymt, tá tann nú heimskendi føroyski var-anturin av psykoterapi gjørdist veruleiki, og eingin fekk hugsað um annað enn fótbólt.

Um hetta bragd verður endurtikið nú móti dønnum, man vera nakað, eingin rættiliga torir at trúgva av fullum hjarta.

Men vit vóna. Og tað gjørdi vit eisini undan fyrra dystinum.

hj.